

[Christmas Møller.]

Medlem Hr. N. Neergaard eller den højt-ærede Finansminister, men jeg vil dog gerne saadan i al Beskedenhed have Lov til at være her selv. Og jeg vil sige, at naar Finansministeren kan møde med saa godt et Statsregnskab og med relativt saa gode Budgetter, er det i Virkeligheden, fordi bl. a. vi har bremsset ham. Utvivlsomt er den højtærede Finansminister en Mand, der kan spare paa mange smaa Konti, det tror jeg han er, men naar Forholdet er, som det er, er det, fordi Finansministerens og Regeringens hele Politik paa en Række Omraader er blevet bremsset, og man ikke har givet dem Lov til i Overensstemmelse med de Forslag, de har fremsat, at bruge overmaade mange Millioner Kroner. Derfor tror jeg, at naar Ansvaret for Finanserne skal gøres rigtigt op, skal man paa en ganske anden Maade, end det hidtil er sket, dele Sol og Vind lige.

Hvad Skattepolitikken angaar, vil jeg gerne sige, at vi Konservative vil bekæmpe den Skattepolitik, som Regeringen har givet Udtryk for i Aabningstalen. Vi mener ikke, at de Forslag, som Regeringen allerede har fremsat om Formue- og Indkomstskat, er de rigtige Forslag. Vi vil af al vor Kraft støtte ethvert Arbejde fra Regeringens Side med Hensyn til Administrationens Forenkling, og vi har allerede stillet Forslag baade med Hensyn til Statsbanerne og andre Udgiftsbudgetter, som viser, at Regeringen ikke skal mangle vor Støtte med Hensyn til Beparelser i den offentlige Husholdning.

Med Hensyn til Militærspørgsmaalet, som ogsaa omtales i Aabningstalen, og hvorom Regeringen udtalte, at den ganske særlig maa ønske sit Forslag gennemført, skal jeg sige, at vor Opfattelse er den, at Loven af 1922 naturligvis skal holdes, til ny Lov er givet. Der er en underlig Dualisme i Regeringens Stilling overfor Lovgivningsmagten og overfor Lovene i det hele taget. Med Hensyn til visse Foranstaltninger siger Regeringen, at dér er det nødvendigt at gennemføre en ny Lov, inden man f. Eks. paa Finansloven eller paa anden Maade kan lade Foranstaltningerne træde i Kraft. Men med Hensyn til Militærlovene af 1922 er Stillingen en ganske anden, dér indtager Regeringen den Holdning, at den paa Finansloven saa at sige har Lov til at gøre, hvad den vil.

Vi mener, som sagt, at Loven af 1922 skal holdes, indtil ny Lov er givet. Vi er, saaledes som vi udtrykte det i vort Manifest af 3. Juli i Aar, villige til sammen med de andre Partier at overveje Ændringer i Danmarks militære Beredskab. Det Løfte, vi dér afgav, staar vi selvfølgelig ved. Men vi

kan ikke lade være at understrege, at Resultaterne af Afrustningskonferencen, som denne Regering jo i ganske særlig Grad interesserer sig for, bør afventes i den Forstand, at man bør se, hvad hele Udviklingen i Europa og i Verden bliver til paa dette Omraade.

Med Hensyn til den Politik, der er ført overfor Færøerne, skal jeg kun understrege, hvad allerede i Sommer blev udtalt fra konservativ Side angaaende de Foranstaltninger, Regeringen havde foretaget over for Lagtinget, at vi kun med Bekymring kan se paa, at den danske Regering uden at have Flertallet i denne høje Rigsdag søger at indlede en ny økonomisk Politik overfor det færøske Amt. Vi Konservative har altid med Tilfredshed understreget de Udtalelser, der faldt fra Statsminister N. Neergaards Side i 1923, og dem, der faldt fra den nuværende Statsministers Side i 1924. Vi mener, det er en Fejl, hvis Regeringen forsøger at indlede en ny Politik uden paa Forhaand at sikre sig, at den har Tilslutning ikke blot i dette Ting, men ogsaa i det andet Ting, og at det Forsøg, som Regeringen ved andre Lejligheder har gjort paa paa slige Omraader at skabe en fælles Front herhjemme, paa en uheldig Maade blev brudt ved det Tilbud, der i Sommer blev givet Færøerne om et vist finansielt Selvstyre.

Statsministerens Ord i Aabningstalen angaaende den Konflikt om Øst-Grønland, der er mellem Danmark og Norge, kan vinde Tilslutning fra alle Sider i Rigsdagen, og Statsministeren, som saa ofte er ømfindelig og beklager sig over de Angreb, der rettes mod ham, kan jo ikke have undgaet at lægge Mærke til, at den Tale, han holdt i Hamar for kort Tid siden, blev der udtalt Tilfredshed med herhjemme fra saa at sige alle Sider, og at man fra hans politiske Modstanderes Side ikke er bange for at yde ham Anerkendelse i de, uheldigvis saa faa Tilfælde, hvor Statsministeren taler rigtigt. Men samtidig med, at jeg gerne vil give Tilslutning til de Ord, Statsministeren dér fremsatte, kan jeg ikke lade være med at understrege, at alt for meget om Folkeforsoning, alt for meget om Folkeforbunds-aand og alt sligt synes jeg nu ikke, Statsministerens Tale havde.

Jeg skal dernæst vende mig med nogle Bemærkninger til det andet Spørgsmaal, som i særlig Grad maa optage os her i Rigsdagen, Spørgsmaalet om den nærmeste Fremtids økonomiske Politik. Jeg vil her gerne først sige, at den Optimisme, som man fra mange Sider nærede, naar vi blot